

اطلاعیه کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران

درمورد جمع موسوم به " فراکسیون فعالیت بنام کومه له "

اختلاف نظری که از مدتها پیش در صفوف حزب کمونیست ایران و کومه له بر سر مبانی فکری و سیاسی و آرایش تشکیلاتی این جریان بروز پیدا کرده بود و اقلیتی در درون ما آنرا نمایندگی میکردند، امروز به جایی رسیده است که آنان دیگر بطور کامل خود را با این جریان بیگانه احساس می کنند و همه شواهد نشان میدهد که حرکت جدایی طلبانه خود را بدون اعلام علنی آن عملاً تکمیل کرده اند. مبانی سیاست ما در برخورد به این مسئله همواره بر چند محور اصلی استوار بوده و هست:

اول، از نظر ما بروز اختلاف نظر در یک حزب سیاسی که حیات خود را به مبارزه در جامعه معینی مربوط کرده است، امری کاملاً طبیعی است. جامعه با اقشار و طبقات مختلف، با جنبش های اجتماعی متفاوت، با گرایشهای فکری و سیاسی موجود در آن و با فرهنگ و اخلاقیات و سنن گوناگون، پدیده ای زنده و پر از جنب و جوش و مبارزه است، حزب سیاسی ای که با بخشی از تاریخ چنین جامعه ای عجین شده است به ناگزیر جدال ها و واقعیت های آن را در اشکال مختلف در درون خود منعکس می کند. تمام مسئله اما بر سر این است که چگونه از درون کشمکش که تا حدود زیادی بازتاب جدالهای واقعی درون این جامعه است، سالم، متحد و فعال بیرون خواهد آمد.

دوم، جریان ما ابزار مبارزه کارگران و مردم زحمتکش و ستمدیده است، آنها حق دارند در سرنوشت آن دخیل باشند و در جریان مسائل و مشکلات آن قرار بگیرند. تعیین تکلیف های زودرس تشکیلاتی که نتواند به آنها فرصت قضاوت، داوری کردن و دخالت در سرنوشت آنها داده باشد در راستای سنت های پیشرو تا کنونی این جریان نیست. نشان دادن حداکثر تحمل و سعه صدر بعنوان یک فرهنگ در هنگام بروز اختلافات سیاسی به دلیل درک این واقعیت بوده است.

سوم، این حزب محصول چند دهه تلاش و مبارزه و جانفشانی است. انسانهای وارسته بسیاری بخاطر این حزب و آرمانها و اهداف آن جانباخته اند. رهبری این حزب مجاز نیست و نمیتواند در مقابل تلاشهای انحلال گرانه ای که سنت های انقلابی و پیشرو و ادامه کاری آن را با مخاطره روبرو میسازد، مامشات جویانه رفتار کند، بلکه بایستی بموقع و با صراحت و تعهد به انجام وظایفی که به وی سپرده شده است، از موجودیت آن، هم از لحاظ سیاسی و هم از لحاظ تشکیلاتی دفاع کند.

با محور قرار دادن این جهت گیریها بود که طی سالهای اخیر مدام رفقای اقلیت درون حزب را که با مبانی فکری و خط رسمی حزب اختلاف داشتند تشویق کرده ایم که بیشترین تلاش خود را متوجه روشن کردن جنبه های سیاسی، فکری و برنامه ای این اختلافات بکنند. تریبون های حزبی همواره برای انتشار دیدگاهها و نظراتشان بر روی آنها گشوده بوده است. متأسفانه آنها از این امکان مساعد تا هنگام برگزاری کنگره سیزدهم کومه له بهره چندان نگرفتند و در مقابل اصرار ما مدام تاکید میکردند که آنها مشکلی با مبانی فکری و استراتژی سیاسی و برنامه ای این حزب ندارند. تاکیدشان بر فعالیت بنام کومه له حتی مسئله کردستانی بودن یا سراسری بودن کومه له مورد نظرشان را مبهم باقی گذاشته بود. آنها می گفتند که تنها میخواهند شکل و قواره تشکیلاتی این جریان را عوض کنند. اما علیرغم هر توضیحی که آنها برای بیان مسئله خود داشتند، روشن بود که اولاً، خواهان انحلال حزب کمونیست ایران هستند و ثانیاً، با بسیاری از مسائل استراتژیک و سیاسی و فعالیتهای این حزب چه در کردستان و چه در ایران اختلاف اساسی دارند. زیرا واقعیت این است کسانی که نه با شکل سراسری فعالیت این حزب، نه با برنامه و استراتژی سیاسی آن اختلافی نداشته باشند و تنها خواهان عوض کردن آرایش تشکیلاتی آن باشند، قاعدتاً میتوانند در یک محیط سالم سیاسی و با روحیه ای وحدت طلبانه علیرغم داشتن این نظر در صفوف آن به فعالیت خود ادامه بدهند. اما

عملکرد این رفقا نشان میداد که اختلافات آنها بسیار فراتر از یک ملاحظه تشکیلاتی در مورد نام و شکل فعالیت است و این واقعیت در آستانه کنگره سیزدهم کومه‌له سرانجام با روشنی بیشتری خود را نشان داد.

رفقای اپوزیسیون بعد از گذشت 4 سال از اولین جزوه شان که به امضای 7 نفر و تحت نام "ضرورت فعالیت بنام کومه‌له" منتشر شد، در تیرماه 1387 و قبل از برگزاری کنگره سیزدهم کومه‌له بیانیه اعلام موجودیت خود را تحت عنوان "فراکسیون فعالیت بنام کومه‌له" انتشار دادند. مفاد این بیانیه از اخلاف نظر بر سر آرایش تشکیلاتی و یا اختلاف بر سر یک سیاست مشخص بسیار فراتر بود و مضامین آن در مغایرت و تقابل کامل با موجودیت حزب کمونیست ایران، برنامه و استراتژی سیاسی آن، برنامه کومه‌له برای حاکمیت مردم در کردستان، قرار داشت. این بیانیه در کنگره 13 کومه‌له با شرکت خود این رفقا بطور مفصل مورد بحث و بررسی قرار گرفت. آنها فرصت داشتند تا آنرا در جزئیات هم تشریح کنند. شرکت کنندگان در کنگره فعالانه در مباحث آن شرکت کردند. در این کنگره غیر از نمایندگان منتخب، کلیه اعضای حزب بطور کلی و تشکیلات کردستان آن، کومه‌له بطور اخص میتوانستند شرکت کنند و شمار نسبتاً زیادی هم شرکت کردند. مباحثات کنگره و بیانیه خود این رفقا نشان داد که اختلاف واقعی نه بر سر قواره تشکیلاتی و فعالیت کردن به این نام یا آن نام، بلکه بر سر کل مبانی فکری و سیاسی و استراتژی و برنامه‌ای جریان ما است. آنها در جریان مباحثات کنگره حتی شماری از رفقای را که قبلاً به آنها متمایل بودند را نیز از دست دادند. با همه اینها کنگره سیزدهم تصمیم‌گیری تشکیلاتی در مورد فراکسیون را مطابق اساسنامه به پلنوم کمیته مرکزی حزب واگذار کرد.

مدت کوتاهی بعد از برگزاری کنگره مباحثات آن از طریق تلویزیون و رادیوی کومه‌له انتشار علنی پیدا کردند. بیانیه آنها در نشریه رسمی حزب منعکس شد و مورد نقد سیاسی قرار گرفت. حزب تا این هنگام به پیروی از سنتهای خود و با آگاهی از موقعیت اجتماعی خود و حساسیتی که مردم نسبت به مسائل درون این جریان از خود نشان میدهند، کماکان مایل بود و میکوشید که این رفقا را تشویق کند تا مضامین اختلافات سیاسی خود را بیشتر روشن کنند. اما طی هفت ماهی که از کنگره 13 کومه‌له میگذرد، این رفقا هیچ تلاشی در جهت روشنتر کردن مبانی فکری و سیاسی خود و پاسخ دادن به سوالاتی که خود طرح کرده بودند، انجام ندادند و از فرصتهایی که برای تشریح دیدگاههای خود داشتند استفاده نکردند و در مقابل متاسفانه کارشکنی‌های خود را در زمینه‌های تشکیلاتی و پایمال کردن ضوابط حزب ادامه دادند، که در ادامه به موارد مشخص آن خواهیم پرداخت.

پلنوم چهارم کمیته مرکزی حزب که در آن اعضای کمیته مرکزی کومه‌له نیز شرکت داشتند با توجه به بحثهایی که در کنگره سیزدهم کومه‌له صورت گرفته بود به این نتیجه رسید که مفاد بیانیه اعلام موجودیت "فراکسیون فعالیت بنام کومه‌له" در مغایرت و تقابل با برنامه و مبانی استراتژی سیاسی و مبانی سیاستها و تاکتیک‌های حزب کمونیست ایران و کومه‌له است و اقدام این رفقا تحت این عنوان در واقع مقدمه درست کردن تشکیلاتی در درون تشکیلات حزب است. پلنوم با توجه به وظیفه‌ای که در زمینه حفظ انسجام تشکیلاتی و تامین وحدت عمل حزب و کومه‌له بر عهده داشت پس از بررسی جوانب مختلف مسئله این فراکسیون را برسمیت نشناخت و در مقابل این حق را مطابق اساسنامه حزب برای این رفقا برسمیت شناخت که آنان میتوانند از طریق نشریات و دیگر رسانه‌های حزبی، هم تشکیلات و هم جامعه را از نقطه نظرات خود آگاه نمایند و بدین ترتیب از آن رفقا خواست بعنوان یک اقلیت سازمانی به کمک چنین ابزارهایی که در دسترس خواهند داشت به تشریح دیدگاههای خود نه تنها در درون تشکیلات بلکه در سطح عمومی هم بپردازند.

اما این رفقا در عکس العمل به تصمیم کمیته مرکزی نه تنها به تمایل عمومی نمایندگان کنگره و تمایل عمومی اعضا تشکیلات توجهی نکردند بلکه در مقابل قطعنامه و تصمیم پلنوم کمیته مرکزی حزب مبنی بر برسمیت نشناختن فراکسیون، شانه بالا انداختند و علیرغم همه تلاشها، هشدار و تذکر کتبی رهبری حزب و هشدارهای مکرر اعضای حزب در جلسات تشکیلاتی نسبت به تداوم این رفتارها، به رفتار و برخوردهای غیر حزبی و تشکیلات شکنانه خود

شدت بیشتری بخشیدند و به سازمان دادن و تاسیس یک تشکیلات در درون تشکیلات حزب اقدام نمودند و عملاً تشکیلات حزب کمونیست ایران و کومه له را به پایگاهی برای پیشبرد پروژه های سیاسی و تشکیلاتی خود در بیرون از تشکیلات تبدیل کردند.

صدور اطلاعیه های علنی که آشکارا وحدت اراده سیاسی کومه له در سطح علنی را به چالش می کشید، تشکیل جمع فراکسیون و رهبری آن با شرکت و حضور افراد غیر تشکیلاتی، اقدامات خودسرانه مکرر بدون اطلاع و اجازه ارگانهای تشکیلاتی بمنظور لطمه زدن به اعتبار ارگانهای حزبی، تشکیل سازمان ویژه هواداران خود در شهر سلیمانیه، سازمان دادن پست مرزی برای رساندن جزوات به داخل و فراهم کردن تسهیلات لازم در این رابطه، تماس با شماری از فعالین تشکیلاتی در داخل کردستان به دور از ضوابط شناخته شده فعالیت حزبی در این زمینه و بدون اطلاع ارگان ذیربط، تعقیب پروژه نشست و گفتگو با جناح های مختلف انشعابی از کومه له و روند همگرایی با این جریانها، تدارک امکانات مادی و تشکیلاتی برای پیشبرد این پروژه ها، تحریم مراسم روز کومه له و تلاش فعال برای از رونق انداختن این مراسم در همه جا، همه اینها تنها گوشه هایی از اقدامات انحلال طلبانه و فعالیت های مستقل سازمانی این رفقا در ماههای اخیر را تشکیل می دهد. این جمع همه این فعالیتها ی غیر حزبی را در حالی انجام داده است که هنوز رسماً خود را از صفوف این حزب خارج نکرده است.

همه این فاکت ها بیانگر این واقعیت ساده است که جمع موسوم به "فراکسیون فعالیت بنام کومه له" مدتها است که عملاً در صفوف کومه له و حزب کمونیست ایران نیستند و جمع خود را در خارج از تشکیلات قرار داده اند. عملکرد این جمع اجتناب ناپذیری جدائی تشکیلاتی آنها که از بنیادهای فکری و استراتژی سیاسی جداگانه ای پیروی می کنند را با وضوح تمام به همگان نشان داده است. انصراف و خودداری این رفقا از اعلام رسمی این جدایی به دلیل بن بست های سیاسی و استراتژیک خط فکری آنها و عدم آمادگی کامل سازمانی، هیچ تغییری در ماهیت مسئله نمی دهد.

کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران و کمیته مرکزی کومه له در نشست مشترک خود در روز یکشنبه اول مارس 2009 با یک ارزیابی عینی از فعالیت ها و عملکرد این رفقا بویژه از مقطع اعلام فراکسیون تا کنون، ادامه این وضعیت را غیر قابل قبول دانست و به این نتیجه رسید که بیش از این نمیتواند اجازه بدهد که این جمع از حزب کمونیست ایران و کومه له، تشکیلات کردستان آن، بعنوان پایگاهی برای پیشبرد پروژه ای که با مبانی اهداف و استراتژی سیاسی و برنامه این حزب مغایر است استفاده کنند. در واقع این خواست واقعی خود آنان است که در بیرون از این حزب و در بیرون از تشکیلات کردستان آن قرار بگیرند و مستقل از آن فعالیت خود را پیش ببرند. انتشار این اطلاعیه فقط به عملکرد واقعی و جدائی تشکیلاتی آنها رسمیت می دهد و در نتیجه کار مشترک و فعالیت این رفقا با جریان ما بدینوسیله خاتمه خواهد یافت.

تردیدی نیست مردم کردستان که سالهاست از نزدیک با فرهنگ مبارزه حزبی آشنایی دارند و مبارزه حزبی را یک پیشرفت تاریخی و یکی از دستاوردهای با ارزش مبارزه خود علیه رژیم دیکتاتوری جمهوری اسلامی و تلاش برای دستیابی به خواستههایشان می دانند، این واقعیت را قبول می کنند که وجود اختلاف نظر و دیدگاههای مختلف و حتی انشعاب در صفوف احزاب بخش جدائی ناپذیری از واقعیت یک جامعه تحزب یافته است. زمانی که اختلاف بر سر بنیانهای فکری و استراتژیک جدایی را اجتناب ناپذیر می کند، وقوع آنرا بعنوان یک واقعیت بایستی پذیرفت و تلاش نمود که با رفتار متدنا و سالم زیانهای آنرا به حداقل رسانید و از این راه نیز به ارتقا فرهنگ سیاسی در جامعه کمک کرد.

کمیته مرکزی حزب کمونیست ایران

۹ مارس ۲۰۰۹

۱۹ اسفند ۱۳۸۷